

L'ESQUELLA

DE LA TORRATXA

REDACCIÓ: ARAGO, 290
TELEFON 23994

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MIG, 17
TELEFON 19937
PERTANY A LA BIBLIOTECA
DE
L'ATENEU BARCELONÈS

CINQUANTA CÈNTIMS

— Què és aixó?
 — Els tretze punts que m'ha fet el doctor Negrín...

Sota el domini de la xifra set

Els infants neixen de set en set d'una manera alarmant

Què passa? Els centres diplomàtics, els observatoris astronòmics i els pisos de les tiradores de cartes estan alarmats. De sobte s'ha presentat una tal profusió de signes cabalístics de la xifra set, que hom no sap què pensar-ne. De tot arreu del món ens en vénen telegrames, o si no, veieu: El dia 5 els diaris publicaven el següent telegrama:

"Nàpols, 4.—A Sorrento una dona de 30 anys, anomenada Elisa Barbeta, ha tingut una nena amb 28 dits. Set a cada mà i set a cada peu.—Fabra."

Aquesta notícia fou publicada per la premsa com una simple casualitat. Però l'endemà es rebia a les redaccions aquest altre telegrama:

"L'Havana, 5.—El corresponent d'«Avance» anuncia que una dona anomenada Rafaela Casanoves Correa ha deslliurat set infants en una hisenda propera a Baamo, província d'Oriente.

L'estat de la mare i els infants és satisfactori.

El pare s'ha dirigit a Bayamo en demanda d'assistència mèdica.—Fabra."

En llegir aquesta el públic començà d'astoriar-se. Era això el començament d'una competició esportiva? Els set infants nats batien el rècord de les cinc germanes Dionne; però la

—Es maca, aquesta minyona.

—Sí, la tenim d'abans del 19 de juliol.

A BURGOS

—Jove, faci el favor de retirar-se!

—No puc; sóc "voluntari".

mare, en dir-se Rafaela Casanoves, no batia el rècord del nostre Conseller en Cap? Açí fou on començaren els cercles diplomàtics a preocupar-se. Ara bé; el fet que seguís apareixent el nombre set, nombre, com tothom sap, cabalístic fins al moll dels ossos, cridà l'atenció de les tiradores de cartes. Què passaria?

I el que passà fou una nova i astoradora notícia:

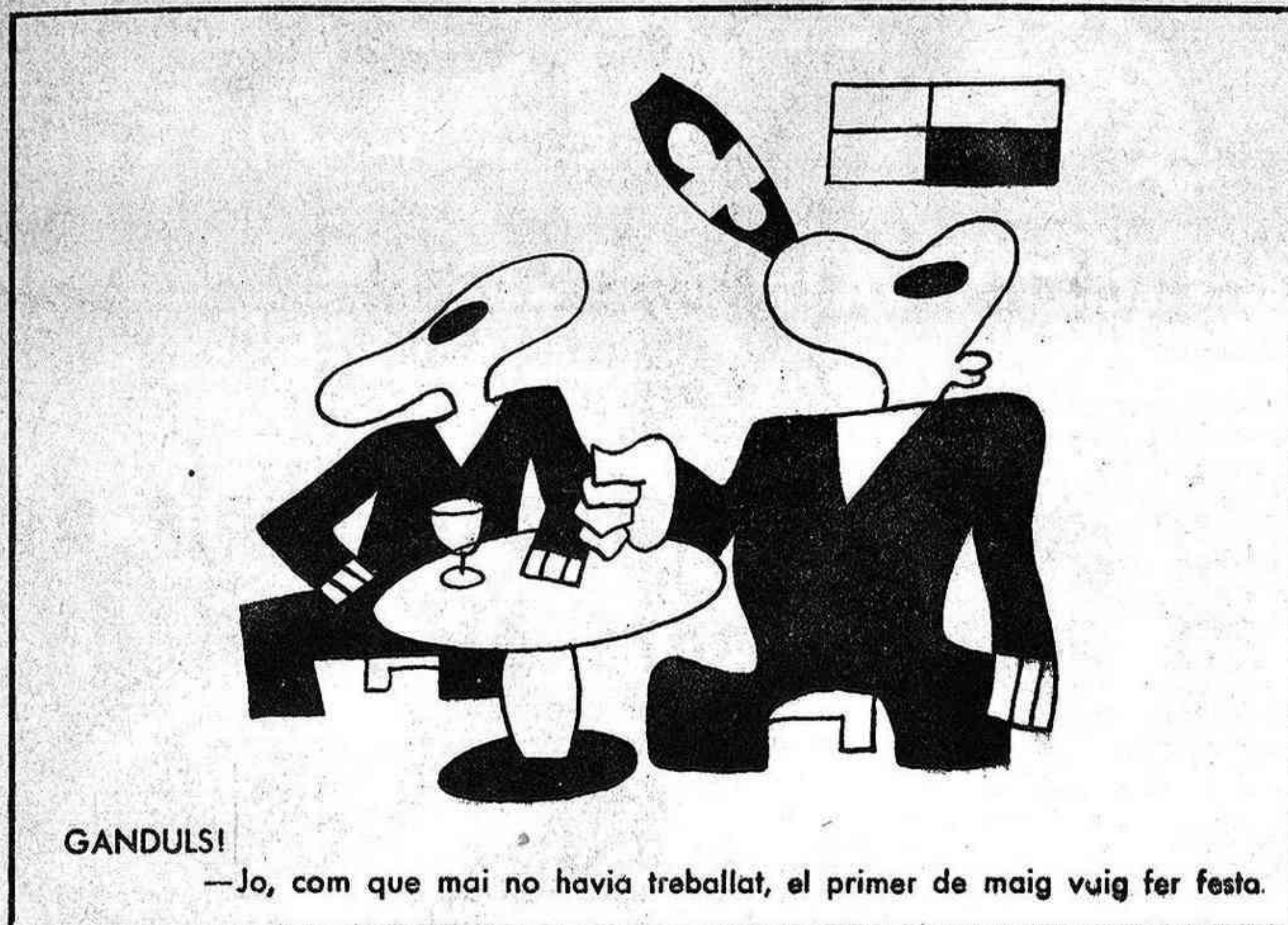
"Tirana, 6.—A Scutari una dona del poble acaba de donar a llum set setmons.

Els infants i el pare estan tots scutarits.—Reuter."

I l'endemà, dia 7, encara!

Buenos Aires, 7. — Al cap de 7 dies d'horribles dolors de part, que no pogueren ésser atenuats amb tots els recursos, a la farmàcia de l'estància, una dona anomenada Isabelita acaba de donar a llum no, com tothom esperava i ja era costum, set infants o set noies o algun dels diversos múltiples de set, sinó un infant completament normal, però amb un rètol penjat al coll, que deia: "Sed breves, carajo!" Se sospita que el pare és el senyor Cambó.—Agencia Porteña."

En els cercles ben assabentats es tem que després d'aquest domini del set vindrà una gran secada, o sigui el domini de la set.

EDITORIAL

El noranta per cent

A l'altra banda, a l'Espanya «nacionalista» de Hitler i Mussolini i fins i tot de Franco, hi ha cada vegada més nacionalistes.

Més nacionalistes, sense comitès, o sigui, sense subratllar el sentit de la paraula.

A l'altra banda, a despit de Hitler i de Mussolini, hi ha cada dia més nacionalistes, o sigui, més patriotes de debò, o sigui que no són de Franco, o més ben dit, que estan contra Franco i contra els invasors, als quals Franco ha donat pas, criminalment, sobre el sòl de la pàtria, per a dissimular o atenuar la fulminant derrota que el poble, sense armes, va infligir-li el 19 de juliol.

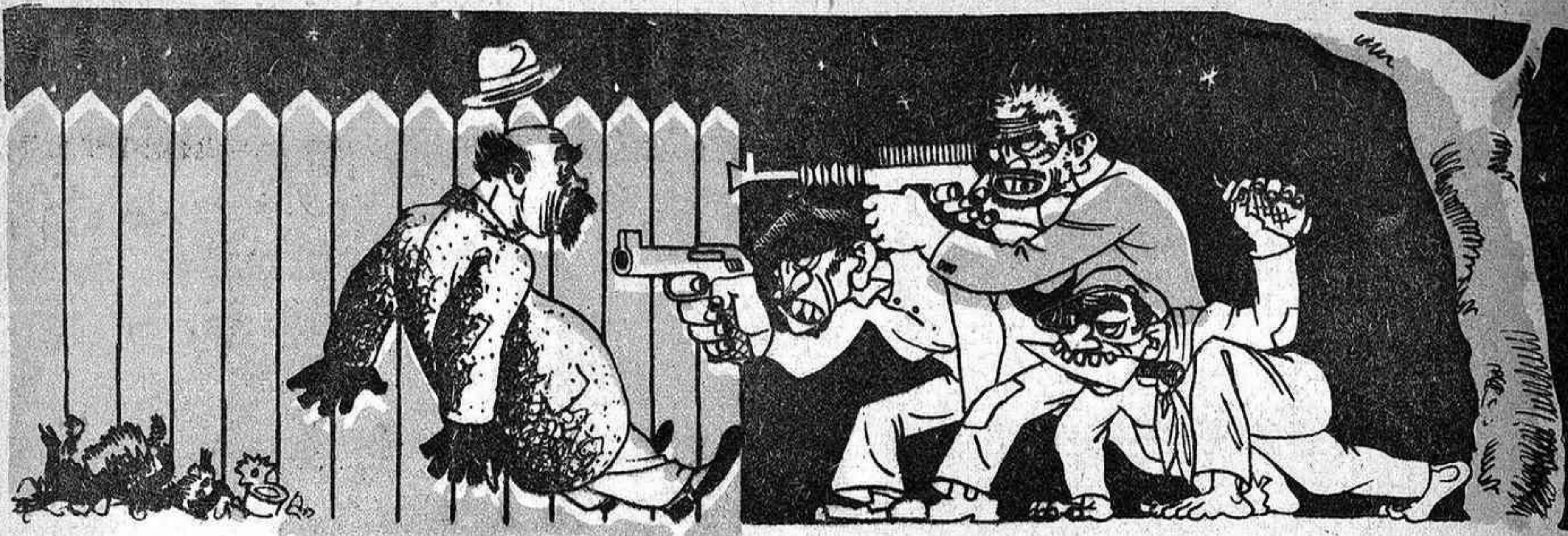
A l'altra banda, aquests nacionalistes, patriotes de mena, o sigui republicans a costa de tot, han estat batejats amb el mot pintoresc de: «el noventa por ciento».

Els, el noranta per cent dels indígenes de l'altra banda, són, envers Franco, Hitler i Mussolini, allò que és ací per nosaltres la «cinquena columna», i no cal dir, a desgrat que nosaltres valorem sovint el verí d'aquesta cinquena columna, per aïllar-la i exterminar-la, que numèricament no pot compararse amb els nostres partidaris de l'altra banda, que són, atenent a l'autenticitat realista dels mots pintorescs que el poble sap donar-se tan destrament

i amb tanta subtileza humorística, el «noranta per cent» exacte de la població civil del tros d'Espanya que Franco ha venut als invasors, a canvi de la seva pròpia pell, miserable, atrinxerada en la devastació que les ambicions totalitàries estan portant a cap per parapetar-se contra França, als Pirineus, eludint la línia Maginot, presumpta barrera de la barbàrie nòrdica insistent i tosuda.

El noranta per cent està atent a la nostra exemplar resistència i aquesta serà, sens dubte, la sorpresa que Franco rebrà, per la re-raguarda. Però desagradable per a ell!

Entesos?

— Els diners o la vida!

L'avançament de l'hora Sis noctàmbuls dels més recalcitrants opinen sobre el canvi de l'hora

La transcendència de l'avançament d'una altra hora, o siguin dues, en el rellotge, ens ha suggerit la necessitat d'una enquesta entre alguns dels més significats noctàmbuls barcelonins. Ens hem trobat, però, que com que els de menys de trenta-cinc anys són mobilitzats, hem hagut de posar mà als de la generació anterior. No, per això, han de ressentir-se'n els nostres lectors. Ans al contrari, per tractar-se els consultats de persones amb més experiència, les respostes que ens han donat valoren encara més la nostra enquesta.

Heus ací les respostes dels més destacats tècnics

JOAQUIM MONTERO

—Com a degà dels traunitadors puc dir-vos que aquest avançament de cent-vint minuts ha estat per a l'íntim de la meua llar no un salt, sinó un sobresalt. La dona, en veure'm arribar quan l'astre-rei encara no havia tenyit amb tonalitats rosàcies el cel llentí, va dir-me: «—Què et passa, «Joaquín»? Que no et trobes bé, fill meu?»

(La Matilde sempre m'ha dit fill seu per dues raons: la d'amanyagar-me, com correspon a tota esposa amantíssima, i ella ho és, i en tinc un orgull, i un altre de correspondre-hi, i la de què ho va aprendre a Xile, on

és costum inveterada que les mullers donin familiarment el tracte de «hijo mio» al respectu marit...)

—¿Però que no saps, Matilde —vaig dir-li— que avui, quan es faci de dia, ja gairebé serà l'hora d'anar a l'oficina?

(¡Perquè jo, a la meua edat, i amb una llista de vuit-cents títols en el catàleg de les meves obres, he hagut de fer-me funcionar! ¿Què hi farem si algú creu que ja no serveixo per a escriure ni fer comèdies! Val més que hi tirem un vel, no? Perquè jo tinc mala bava i les engego sense engaltar! I perquè moriré com he viscut sempre: amb el pap ple, que és com la bóta d'en Farriol, que no s'estronca...)

—Doncs, ¿quina hora és?—va fer ella.

—Les cinc; o les set, com vulguis.

—Mira, «Joaquín», no em compliquis més l'existència, que prou que l'hi tinc. Digues-me l'hora exacta, i, apa, vine, que trobaràs calentona la teua banda.

(Perquè jo, no m'avergonyeixo de dir-ho, encara dormo amb la dona. Ja sé que sobre aquest extrem —i en allò que es refereix a mi, entenem-nos— s'ha fantasiat molt, però és com si em diessin «truco»... I a propòsit de «trucos»: he acabat una revista, escrita de cara a fer guanyar la guerra, que si els que duen entre mans el «tinglado» del teatre tinguessin una mica mica de nas, seria l'obra per atipar-nos ells i jo.

Es tot el que opino sobre el canvi de l'hora.

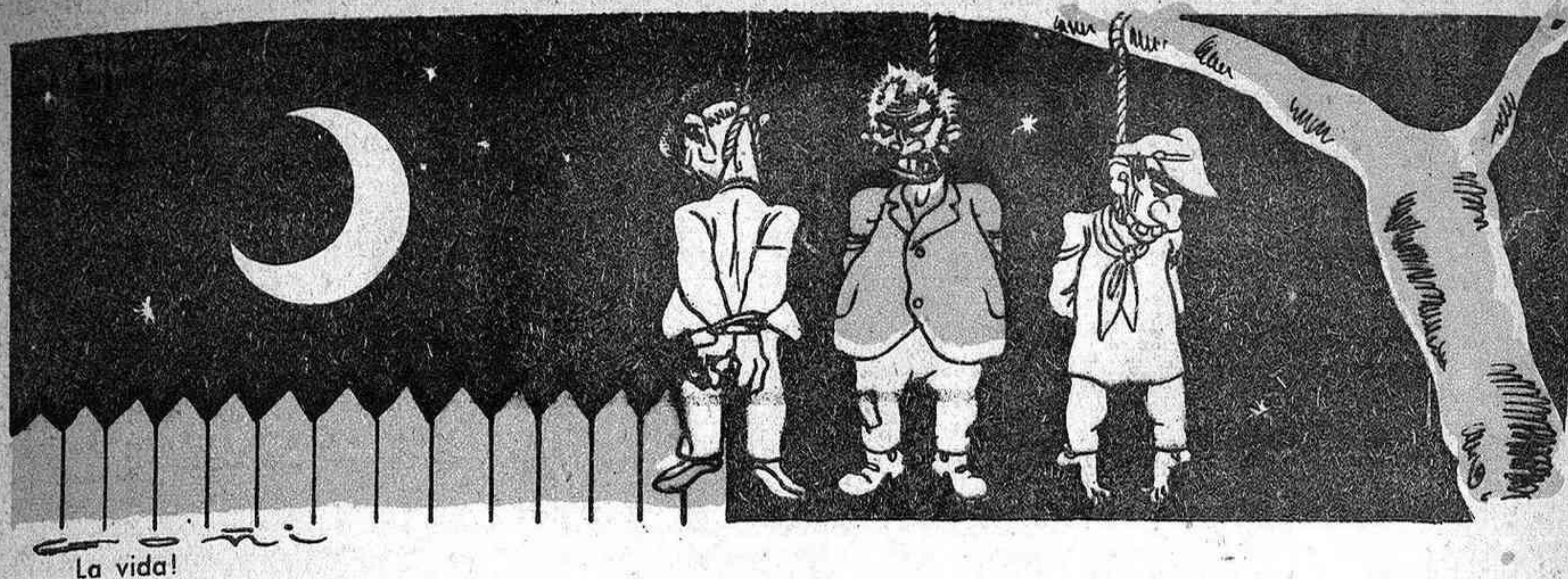
—Però si no ens heveu dit res...

—Vós potser ho creieu així, perquè sou molt love; però no us hi encaparren. Reproduïu fidelment les meves paraules i hauréu com pert, i veurem si us hauré o no dit res... ¿O és que em creieu tan banau de dir-vos el que us convé a vós i no el que em convé a mi? ¿Que no veieu que porto escrites tres mil quartilles de les meves «Memòries» i tot just sóc als quaranta anys?

A L'ESPANYA ITALO-GERMANO-MARROQUINA

- El meu pare treballa nit i dia.
- Bufa!
- Sí; és enterramorts.

La vida!

JAUME PASSERELL

—Sempre m'ha empenyat això d'anar pels diaris; vull dir de sortir-hi, perquè quant a anar-hi, per les impremtes i altres llocs on es manipulen, me n'he fet molts farts. He espatllat més culs de calces seient per les cadires de les redaccions que cabells no tinc al meló. Ara ja no hi vaig tant, perquè als meus anys no em provaria fer el tomàtec. Per tant, la meua opinió no us treuria de cap compromís. Després, hi hauria el perill que us diguéssis coses que després jo mateix us hauria de tancar. Perquè, veieu si és gran el món: ara faig de censor. Potser per la meua experiència: m'ha inutilitzat tants ninots el llapis vermell, durant la meua vida!

Anant al cas, l'avançament de l'hora no m'ha perjudicat gens; al contrari: ara vaig al llit més d'hora i em llevo més tard. Perquè al vespre em guio pel rellotge i al matí per la claror. Quatre horotes de jeia que fan de bon aprofitar. M'ho he repartit així per quedar bé amb el Govern i amb mi. Al meu poble som molts que ens ho engiponem d'aquesta mena de manera.

—I no tindríeu una impressió de l'efecte que la reforma ha produït al Paral·lel?

—Fa molts anys que no hi vaig. Aquests articles que ara faig són sofregits amb elements de quan la Bella Chelito hi ensenyava la piga, en Rojas feia «El pan del pobre» als «Cacauets» i en Soriano tocava l'orgue. Era un Paral·lel amarat de literatura. Mireu si n'hi havia, que encara n'ha quedat per amar tirant.

AMICHATIS

—Diuen que han avançat aquests cent-vint minuts per treure el màxim rendiment de la llum natural. Limiteu, doncs, la vostra enquesta als que viuen d'aquella llum. Els que com jo, preferim l'escalf de l'artificial, com insectes alats, ara vivim als llims. La meua opinió, per tant, no faria cap efecte als lectors de L'ESQUELLA, ni a ningú. Fóra tan obscura que renunciaria a fer-la. Vaig a les palpentes, ja us ho diré.

—Com tothom...—li hem insinuat.

—No, no: és que jo hi vaig a ple sol; aquest sol no s'ha fet per a mi: m'enlluerna i tot el dia sembla que m'acabi de llevar. Si el Govern no avança el rellotge vint-i-dues hores més, n'usaré un de sorra, i peti per on peti. No faré cap cas d'altra campana que la seva.

LLUIS CAPDEVILA

Els qui hem viscut la guerra de prop, com ara jo, quan les nostres forces estaven atrinxerades a la vora de Saragossa, o sigui a

cent cinquanta quilòmetres d'Alcanyís, on jo, a tret de pardal, com si diguéssim, aguantava ferm com un sol home, hem esdevingut mesells a totes les incomoditats, que són cent-vint minuts en la vida d'un poble? Jo, per la meua part, i predicant, com sempre, amb l'exemple, m'he limitat a avançar el rellotge i a esperar, estoicament, tot el que passi. Per dur que sigui. En aquests moments cal supeditar-ho tot a l'atacament del feixisme. Donant, què vol dir dues hores de claror? vint-i-quatre, si calen, cada dia. Que tothom complexi, com faig jo, el seu deure, i la victòria Kent no es farà esperar.

MARCEL FORÇA

—Com a resultat de l'avançament de l'hora em llevo cada dia a les deu de la matinada. No ho faig abans per culpa de l'únic rellotge que tinc, que no puc fer-lo obeir de cap de les maneres. Jo prou li dono corda, però no marxa. Tampoc no puc fer-li bellugar l'única minutera que té, que s'ha estacionat als dos quarts i cinc i d'allí no es mou. Voleu creure que el que més m'obsessiona és arribar a saber aquests dos quarts i cinc de quina hora són? Doncs no en puc sortir. He arribat a creure que es venja de tot el temps, no sé quants anys, que no he fet cas d'ell.

JOAN TOMAS

París, 10.—Trobo incorrecte interrompre meves activitats i distreure meves atencions amb enquestes banals desdient moments tràgics vivim. Stop. Els que defensem heroïcament causa República i Catalunya des de riva Sena, no podem perdre temps fútils impròpies hora històrica. Stop. Valdria més dedicar esforços perduts amb passatemp, anant trinxeres a cooperar aixafament enemics. Stop. Cal supeditar-ho tot triomf armés lleials per assegurar retorn pàtria, fresquets i alegres, dels que ací acompanyem espiritualment salvadors República i Llibertat.—Faves.

REQUETES

—Ho fem en nom de Déu i de Wotan...!

Itàlia necessita que el Pacte amb Anglaterra entri en vigor immediatament perquè el Papa perilla a Roma

Roma.—Es nota un cert moviment diplomàtic en aquesta ciutat eterna. En els cercles ben assabentats asseguren que no es tracta d'altra cosa que del natural moviment que queda després de la signatura del Pacte amb Anglaterra; però en els mal assabentats, més d'altra cosa.

Nosaltres, per tant, per tal d'assabentar els nostres lectors el millor possible, hem fet una sèrie de visites a una altra sèrie de personalitats que ens han pregat la més absoluta reserva pel que fa als seus noms, ja que els podríem comprometre, i heus ací el que n'hem tret:

La signatura del pacte anglo-italià ha posat Anglaterra i Itàlia en una situació diferent. Per una part, Itàlia es proposa posar el pacte en obra immediatament. Anglaterra, en canvi, posa per condició indispensable que s'hagi portat a cap la retirada de voluntaris, el que implica que s'hagi acabat la guerra italo-espanyola.

Els diplomàtics italians, però, tot i estimen en el seu just valor la finesa que aquesta condició britànica representa per al prestigi italià, ja que pressuposa el triomf de Franco, consideren que això és fer dependre l'entrada en vigor del Pacte de la bona voluntat d'uns tercers, els espanyols, que, incomprensius, s'entesten a no voler entendre que el Pacte és condició *sine qua non* per a la pau a la Mediterrània. El punt a discutir seria

doncs, ara, qui hauria de fer gestions prop del Govern de la República Espanyola per tal de convence'l de la conveniència d'aflixar en la seva resistència i de canviar una simple paraula en la seva consigna «Resistir és vèncer». La paraula canviada seria vèncer, per perdre. Els espanyols, però, es mostren excessivament tossuts i, després de converses i converses no se n'ha pogut treure més que un aclariment: «Resistir es vèncer», diu que diuen, és el mateix que «Resistir és perdre»; només que aquesta darrera fórmula és més confusa perquè atribueix el «resistir» a la República i el «perdre» als seus adversaris.

Es en vista d'aquests confusionismes i de certs rumors segons els quals a Ginebra, algun país al qual la qüestió no interessa vol proposar que el reconeixement de la conquesta d'Abissínia es deixi per a la reunió de l'Assemblea, a l'octubre, que Itàlia s'hauria decidit a donar el Pacte per entrat en vigor i fer un plebiscit a Palestina, ja que els àrabs, sabent que el senyor Mussolini és el Protector de l'Islam, no poden comprendre per quina set sous ha d'ésser Anglaterra la que hi manl i hi disposi.

El plebiscit es fa de moment, a trets i amb bombes i no hi ha dubte que els àrabs tenen més vots. Palestina és, doncs, un tros de l'Itàlia irredempta, i això explica moltes coses que fins ara es presentaven com a inexplicables.

Segons els Pares de l'Església, en efecte, el representant de Jesucrist sobre la terra haurà, un dia o altre, de reintegrar-se a Jerusalem. Aquest dia o altre serà cap allà a la fi del món i sembla que en serà un dels signes. Ara bé; què pot fer Anglaterra per portar el Sant Pare a Jerusalem? Evidentment res; Anglaterra, en efecte, té Jerusalem; però no té Sant Pare. Itàlia, naturalment, té Sant Pare; però no té Jerusalem. Ara bé; què és més fàcil? Com podria fabricar Anglaterra un producte que pogués substituir dignament el Sant Pare? Anglaterra, el país dels productes legítims i autèntics, no està utilçada per als substitutius. Alemanya ja seria una altra cosa, però és també una altra qüestió de la qual ja parlarem. El fet és que actualment Itàlia és l'únic país que pot portar el Sant Pare a Jerusalem i és per això que Itàlia necessita aquesta ciutat santa. El consentiment del Papa ja està virtualment obtingut. El Sant Pare veu clarament que, amb les noves amistats del poble italià no pot viure tranquil a Roma. Aviat no podrà viure tranquil a Castelgandolfo. En efecte; l'indret és una atracció turística immillorable i en aquest cas, qui pot sotreure'l a les visites dels turistes, siguin els que siguin? L'argument és, doncs, d'aquells que tanquen de cop; el Sant Pare, si realment es vol retirar, no pot continuar a Itàlia, exposat sempre a visites inoportunes. I és per això que Itàlia necessita Jerusalem de totes passes, tant més quan, segons sembla, els nois de l'Observatori del Vesubi acaben de descobrir que l'eix... Roma-Berlín passa, precisament, per sota mateix del Vaticà.

Com es resoldrà aquest conflicte? Els nostres lectors tenen la paraula.

—Aquests treballen sense cobrar.
—Són els darrers voluntaris.

"¡CUADRESE USTED!"

El cap quadrat, símptoma de la influència germànica en l'Espanya rebel

En una revista de modes que es publica a Sevilla, hem descobert el següent anunci:

La última novedad para la próxima temporada de verano.

Lleve usted la cabeza cuadrada, al

ESTILO ALEMAN

Instituto de Cirugía Estética

GÄSCHFAUCHST

Casa genuinamente española

Sierpes, 57, pral.—Sevilla

El lector, un xic estranyat, deurà preguntar-se en què consisteix el cap quadrat, estil alemany. Doncs, simplement, que per a adular els protectors, els elegants de la zona franquista han posat de moda reformar-se el cap i deixar-se'l cúbic, tal com són els caps típicament arls.

A primer cop d'ull, sembla una mica difícil poder transformar un objecte generalment dur com és la testa humana. Però, cal tenir en compte que els caps dels espanyols «nacionalistes» són construïts de matèries considerablement manejables, com ara són la fusta i el suro. Aleshores, quadrar el cap, o sigui elevar-lo al quadrat, és feina relativament senzilla: quatre cops de ribot o de ganivet, i tot llest.

El nostre corresponsal especial a Sevilla (que actua fingint-se corresponsal d'«El Correo Catalán»), ha sentit curiositat per a visitar l'Institut de Cirurgia Estètica Gäschauchst i s'ha adreçat cuita-corrents al sevillaníssim carrer Sierpes. Allí ha estat rebut pel director de la casa, un home jove, ros, amb unes ulleres primes. Encara que alguns mal pensats poguessin creure que el senyor Gäschauchst

és estranger, nosaltres estem convençuts que amb un nom tan i tan castís, l'esmentat senyor només pot ésser nascut a la terra de Maria Santíssima.

—Ve a quadrar-se el cap?—ha preguntat el senyor Gäschauchst al nostre corresponsal.

—Depèn —ha respost el company—. Vol-dria que vostè em donés alguns detalls referents a aquesta moda.

—Amb molt de gust. El cap quadrat té moltíssims avantatges. Hom hi emmagatzema les idees perfectament classificades i ordenades. Amb un cap més o menys ovalat com ara el de vostè, corre el perill que els pensaments li rellisquin al llarg de la perifèria interior, i, en conseqüència, que se li formin estranyes associacions d'idees com per exemple, que se senti liberal, republicà, espanyol, o qualsevol altra cosa similar i igualment nociva.

—¿I vostè vol dir que amb el cap quadrat no corro aquest perill?

—N'estic segur. El cap quadrat és la quadratura del cercle, la resolució del problema que fa tants i tants anys inquieta les consciències. Amb el cap quadrat, hom obté un país uniforme, unànime i únic. Els caps quadrats reaccionen tots idènticament, i en un moment donat, diuen «sí» o «no», segons desitgi el que mana. El cap quadrat evita maldecaps, i mai que aquests es presentin, són maldecaps quadrats, que poden ésser guarits instantàniament gràcies a les fórmules químiques que inventen els savis professors. El cap quadrat s'adapta perfectament al piló, on, a cops de destal, entren les sanes idees dintre els caps dels inconformistes. El cap quadrat és ideal per a adaptar-se a la careta contra els gasos i també ideal per a pegar cops de cap contra la paret.

Heu vist mai parets ovalades? En canvi, totes les parets del món són rectes, des del Mur de les Lamentacions a les parets que pintava, en la seva joventut, el nostre gloriós Führer.

—Gairebé que m'ha convençut, herr Gäschauchst. Però, vostè creu que es portarà molt, enguany, la moda del cap quadrat?

—Estic convençut de l'èxit. Està a punt de sortir un decret al Diari Oficial de Burgos, que imposa el cap quadrat com a d'ús obligatori per a tots els ciutadans espanyols. Aquests, si no volen ésser titllats de mal patriotes, cal que cuita-corrents es trenquin el cap actual i en el lloc on s'elevava aquest, s'hi facin una magnífica testa rectangular. Vol veure els models?

—Prou.

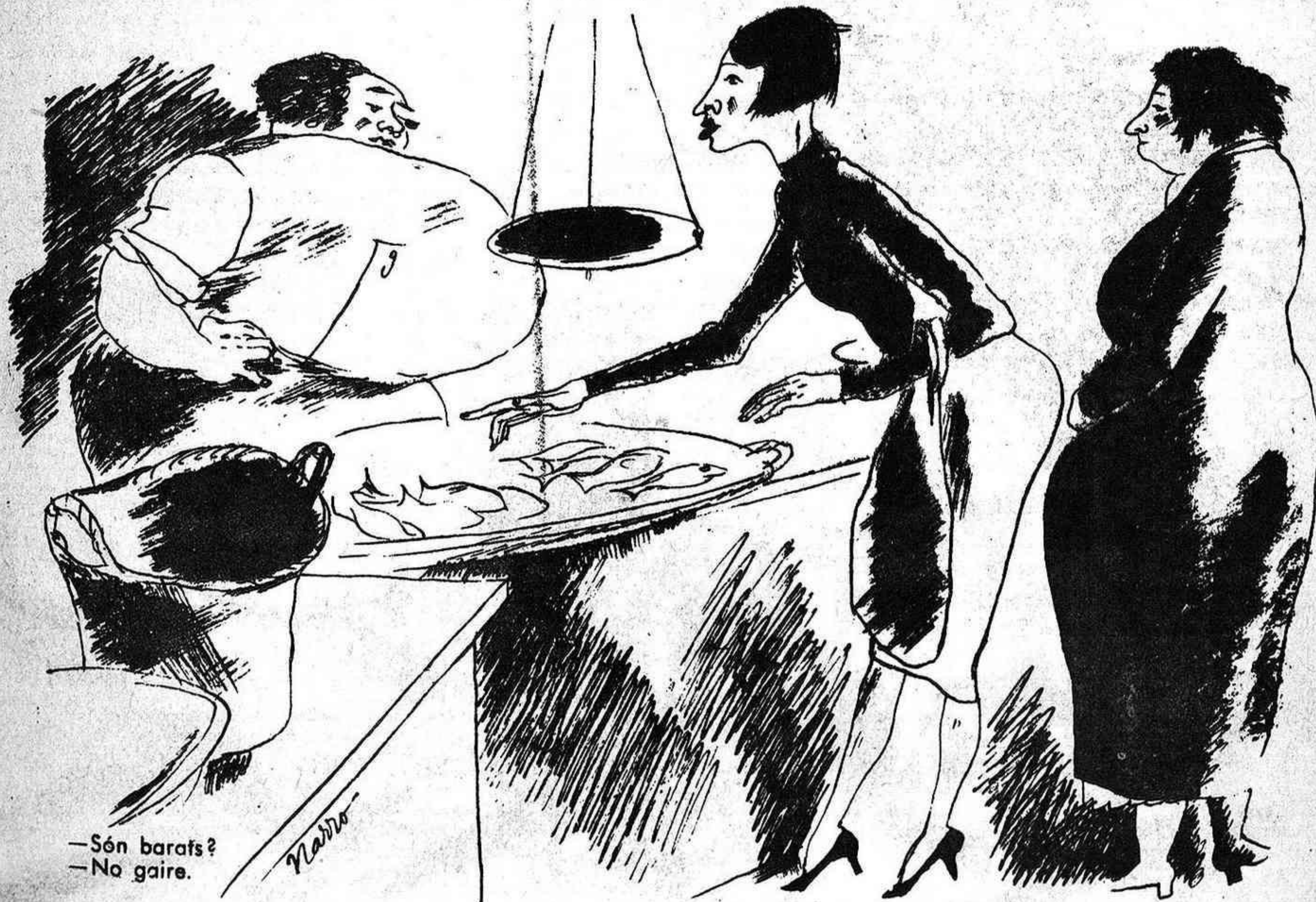
I el senyor Gäschauchst féu passar el nostre company al saló principal de la casa, on hi havien exposats uns magnífics caps de cera.

—El vol a la Hindenburg o a la von Schacht? —interrogà—. A la Bella Adolf, o bé a la Ribbentrop? Triï el model que més li agradi.

I encara no havia tingut temps de respondre, que el nostre corresponsal ja es trobà una tovallola al coll, i se sentí empès vers una cadira niquelada, damunt de la qual penjava un potentíssim focus.

I quan començava a percebre el soroll dels bisturins i de les ganivetes... el nostre company es va despertar.

Tot no havia estat sinó un somni. Un somni que li ha costat la collocació, car l'hem obligat a dimitir. L'ESQUELLA és escrita per gent seriosa, i els cantamanyanes tenen prou redaccions obertes a les quals poder anar a oferir els seus servels.

—Són barats?
—No gaire.

Narro

Mori la intel·ligència i visca la mort!!

La 'pau' ha estat assassinada a Berlín en la persona del savi Ossietzki, Premi Nobel de la Pau 1936

El Tractat de Versalles, atacat de meningitis

«MORI EL TALENTI.»

Aquest crit ancestral que pronuncia no fa gaire a Salamanca Millan Astray, prologant la mort d'Unamuno, no és nou, com no és nou res del que han fet els criminals traïdors militars que secunden Franco en la venda de la pàtria als alemanys, als italians i als moros.

Aquest crit que el bormi, manco i imbècil «caballero del Tercio», preferí a Salamanca en una solemnitat acadèmica i pseudo-cultural llançant-lo com una escopinada al rostre del savi rector de la escarnida Universitat lliberal, s'ha proferit milers i milers de vegades del del fons de la nit de barbàrie.

Aquest crit, crit de guerra dels bàrbars del Nord, és repetit amb tossuda intermitència al cor d'Europa al

través de la història del vell continent.

Ara s'ha repetit un cop més en ésser feta pública la mort —de meningitis— del savi escriptor Ossietzki, Premi Nobel de la Pau 1936.

LA «MENINGITIS»

Hi ha moltes definicions científiques de la meningitis, que com tot hom sap és un mal terrible que ataca el cap dels mortals.

Però nosaltres, deixant de banda les generalitats tècniques, volem referir-nos ara al cas particularíssim de «meningitis» nacional-socialista que ha costat la vida al savi republicà alemany.

Aquesta «meningitis» fou adquirida per Ossietzki allà per l'any 1932, o sigui, uns dies abans de l'adveni-

ment del Führer Adolf i de la seva trepa d'assassins suïcidadors i enco-manadors de tota mena de malalties i molt especialment de les que ataquen el cap.

A Ossietzki li entrà de cop i volta la malaltia un dia mentre s'entretenia escrivint un article periodístic, que per cert es féu famós a tot el món, en el qual es denunciava concretament i amb profusió de detalls des informacions el rearmament clandestí que Alemanya estava fent, taint el llavors recent i gairebé íntegre Tractat de Versalles, que com el lector recordarà, diuen que sembla que figura que fou la fi de la guerra europea.

El curiós del cas és que com que la «meningitis» s'encomana, el portar el Tractat de Versalles fou atacat simultàniament amb el seu temerari delen-

sor d'aquesta terrible malura política que els ha portat a tots dos amb rara coincidència de temps a l'altre món.

ELS PRIMERS SIMPTOMES

Ossietzki començà a no trobar-se bé després d'haver escrit aquell famós article per haver estat condemnat a un any de reclusió.

Cal advertir que ningú dels signants poderosos, més poderosos aleshores que ara, del Tractat de Versalles, s'interessà pel malalt.

Per acabar-ho d'adobar, per aquells dies els potentats alemanys, industrials pesats, fabricants de canons i professionals de la matança, cercaven un home que fos capaç de negar les signatures de Versalles i el varen trobar dalt d'una bastida atregant una colla de fanàtics de camisa bruna i bruta que volien viure a costa de tot, encara que fos menjant sang i fetge i carn de criatura.

«HEIL HITLER!»

El pintor de parets i de cuines a domicili, baixà de la bastida, i com si fos una carabassera, s'enfilà sobre el tron imperial que Guillerme Segon havia deixat per anar a passar revista als bombers de Doorn.

Ja hi vàrem ésser. El Tractat de Versalles començà: Ai què tinc! Ai què tinc! i de sobte personificat en el savi escriptor republicà Ossietzki, anà a parar a un camp de concentració.

Ah! A tot això, Alemanya encara

deal se n'haurien anat en orris, i fou per això i res més que per això, que per tal de salvar la pau calgué que algú acceptés el difícil i desairat paper de treballar també per la guerra.

Aleshores aparegué allò que la diplomàcia anomena l'equilibri de la pau.

Nasqué la Societat de Nacions i altres dependències amb una burocràcia triada entre la flor i nata del món i pagada en or.

Finalment, esdevingué el Comitè de la No Intervenció i després el que ha passat tots vostès ho saben.

★

Els Premis Nobel, de la famosa donació dels cabals de la matança, redimits per l'empenediment de l'inventor de les substàncies explosives, es decantaren pels pacifistes, i Ossietzki l'obtingué l'any 1936, mentre era una República!

Encara ho era i encara ho és!
I doncs! Què us havieu pensat?

LA PAU

Per aquells temps (1932-33) un clam universal s'aixecà per la pau i la bona voluntat, i un grapat d'hommes de bona fe, de massa bona fe, es posaren mans a l'obra per tal d'assegurar la pau del món per sempre més.

No cal dir com treballaven i com la causa de la pau anava creixent fresca com una rosa i flairosa com una pastilla de sabó de sis pessetes.

Treballaven tant per la pau, que si no els aturen l'haurien establerta en quatre setmanes i la causa i l'i-

era presoner de Hitler i amb gran indignació d'aquest, que prohibí que mai més cap súbdit del Reich s'atrevis a tenir prou talent per merèixer tan preada penyora.

Ah! no cal dir que en virtut de cents esdeveniments aquesta mesura es fa extensiva, com totes les lleis alemanyes, als austríacs, i de passada amenaça estendre's més encara.

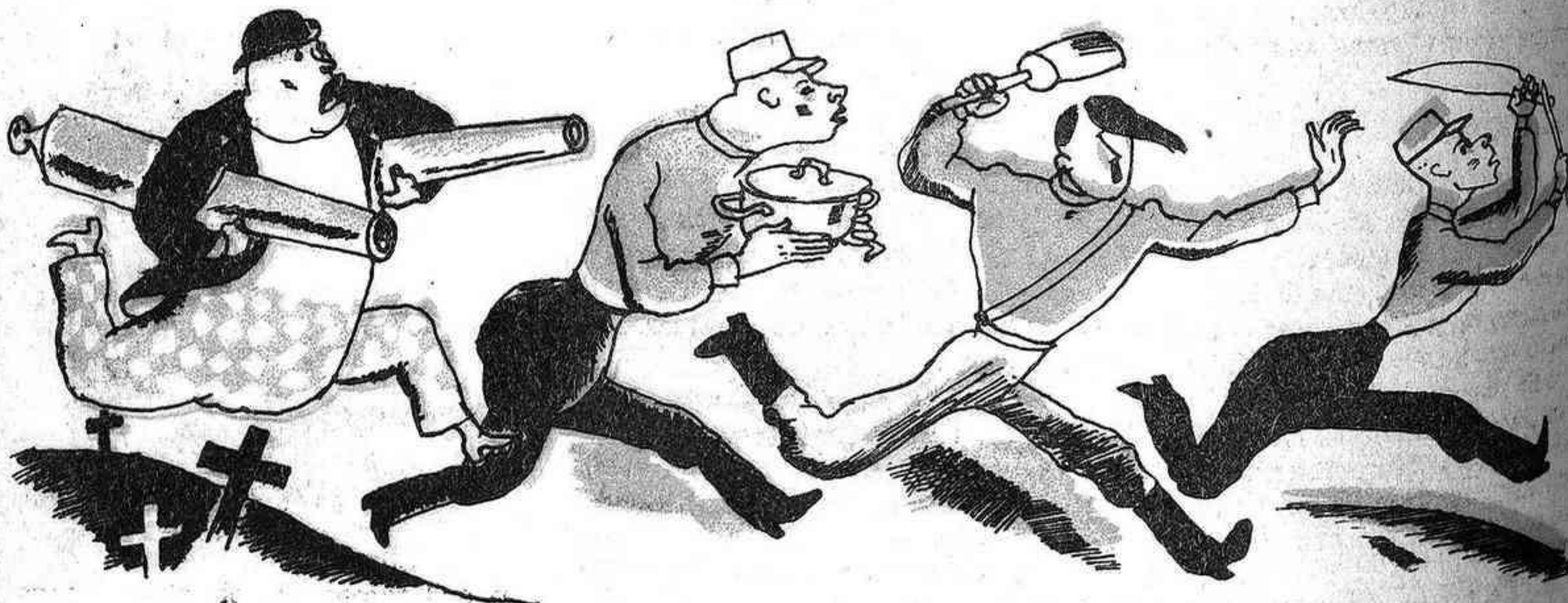
Del Tractat de Versalles ja no se'n canta ni gall ni gallina.

Ossietzki, turmentat a un camp de concentració, hagué d'ésser alliberat per a morir de meningitis.

Ara els manuals de meningitis podran afegir-se aquesta nova definició:

«Meningitis», és allò que a Burgos en diuen «ley de fugas».

PERE GALLARI

TEATRE POETIC

La truculenta companyia que treballava a l'Àpol ha passat a l'Espanyol, on ha estrenat una obra del fogós poeta Alvar d'Orríols. No l'hem vista perquè a la tarda ja tenim prou feina i a la nit ja tenim prou son. Però la veurem, per mica que la guerra s'acabi, puix Alvar d'Orríols, que sempre ens havia ja interessat com a poeta, ens interessa molt més d'ençà que sabem que va optar al Concurs del Teatre Català de la Comèdia amb una obra cavalleresca en la qual, segons ens digué l'únic membre del Jurat que s'havia entossudit a concedir-li el premi, hi ha versos com aquests:

«Em cau el cor a pedaços...»

NO HI HA TEMPS QUE NO TORNI

En una secció teatral que un autor de demà ha inaugurat a «La Rambla», el dia del debut ja es ficava amb Joan Cumelles, perquè havia reposat «La Dida» al teatre català de la Comèdia.

I Cumelles deia:

—Ganes de bescantar perquè sí. ¡Com si fos cap secret per a ningú que no hi ha temps que no torni: com el dels cotxes de cavalls.

POTI-POTI
TEATRAL

UNA NOVA MODALITAT: TEATRE TRANSITIU

La mica de crítica barcelonina que encara de tant en tant omple vint-i-cinc ratlles en les columnes dels nostres diaris, ha acollit falaguerament la reposició de «Senyora àvia vol marit» amb mirinyac. En vista d'aquest èxit, i per fer una altra demostració de l'exuberant vitalitat de l'excel·lent comèdia de Pous i Pagès —una cosa no té res a veure amb l'altra: la comèdia, tanmateix, és bona i pot resistir totes les proves cronològiques—, la direcció del Teatre Català de la Comèdia intenta donar-ne una altra sèrie de representacions fent-la passar l'any 2428. Aquesta vegada els còmics tampoc no hauran de fer-se robeta: aprofitaran els vestits de fantasia de «La pipa de bro».

COSES INESPERADES

«La Humanitat», per no ésser menys que «La Rambla», ha inaugurat també una secció teatral. Per alguna cosa s'ha fet càrrec de la direcció del diari de l'Esquerra un home de teatre, que, a més a més, col·labora amb el que escriu la mateixa secció a «La Rambla». ¡Qui sap, qui sap si amb una operació conjuntada s'arribarà a debilitar la resistència del Comitè i podrà estrenar-se alguna comèdia!

Passen tantes «coses inesperades», en el teatre! El mateix redactor de la nova secció de «La Humanitat» ho reconeix amb aquesta noteta que ens plau transcriure, com a model d'agudesa i d'espí:

«Al teatre també passen aquelles coses inesperades. Ara mateix, al Liceu, Hipòlit Lázaro havia de cantar «La Dolores», però una indisposició sobtada obligà a cercar-li un substitut, i aquest fou Joan Rossic, el qual es féu càrrec del paper del seminarista sense ni temps de fer-ne un assaig.»

Ara vegil! Podria esperar ningú que un tenor es posés malalt i fos substituït per un altre? Mireu que al teatre hi passen unes coses!

EL SECRET DE L'OLIVER

Per inesperada, també, la imperdonable indiscreció comesa pel susdit redactor de «Vida Teatral», de «La Rambla», en la seva segona aparició al públic, parlant d'una obra que diu que s'estrenarà al Pollorama, i fent-ho en els següents termes, o sigui descobrint el secret de l'Oliver, parió del de l'ametller:

«Allò que tal vegada s'esdevingué és el títol d'una obra en un acte que —ens diuen— causarà sensació per la seva originalitat, puix que l'escena ocorre al paradís terrenal.

Que hi és l'autor? Havíem promès guardar el secret. Però... ¿és que pot guardar-se un secret teatral quan el repòrter va a la capa de notícies i es té «fam» de novetats?

Que ens perdoni la persona que ens ho ha dit: Allò que tal vegada s'esdevingué és de Joan Oliver, el guanyador del Premi Ignasi Iglésias d'enguany.»

Deixant de banda que Joan Oliver no ha guanyat el Premi Ignasi Iglésias, sinó el del Teatre Català de la Comèdia, no era cap secret per a ningú que és l'autor d'una obra titulada Allò que tal vegada s'esdevingué, publicada en el volum 138 dels «Quaderns Literaris», corresponent al novembre del 38, amb un retrat de l'autor, dibuixat per Grau Sala...

EL GENERALÍSSIM DEL TEATRE AMATEUR

Diumenge passat, en un entreacte del matinal del Teatre Català de la Comèdia, vam recollir aquest cap de conversa:

—Què rediable faria Fernández Castanyer, si no hi hagués aficionats al teatre?

—Vendria escultures d'en Marés.

—I el seu germà li portaria els llibres.

LES COMEDIES SOTA EL BRAC

Observava un:

—¿Us heu adonat que hi ha crisi de crítiques teatrals? Gairebé cap diari no en manté.

I responia un altre:

—Perquè la premsa no té actualment cap eficàcia com a instrument de fer estrenar comèdies.

La Pau —Totes les nacions em volen a mi i s'ho gasten tot per tu.
Mars —Es que jo sóc l'únic que pot guardar-te.

Un pelegrí alemany ofereix al Sant Pare la substitució de la creu de Crist per la creu gammada

"Una creu estable, dinàmica, fàcilment transportable i d'usos diversos, que es fabrica en tota mena de matèries primes imitació"

Castelgandolfo.—L'endemà de les famoses paraules de S. S. Pius XI a uns pelegrins: «En aquests moments passen coses molt tristes a Roma. Entre aquestes coses, el dia de la Santa Creu apareix a Roma una altra creu que no és de Crist», un pelegrí alemany tocava tres cops i repicó al portal de la residència papal. Obert pel cardenal porter (el portal, no el pelegrí), manifestà (el pelegrí, no el portal) que tenia vius desigs de veure Sa Santedat i que demanava una audiència d'urgència.

En vista del greu estat espiritual del sol·licitant, es feren ràpidament els tràmits de rigor i el Sant Pare el rebé. Es tractava d'un pobre catòlic alemany de raça indeterminada, perseguit pel racisme i l'hitlerisme, i Pius XI no es va poder negar a rebre'l.

—Què vols, fill meu?—li preguntà el Papa quan estigueren sols.

—He llegit les paraules de S. S. sobre la creu que no era de Crist i m'han apenat profundament.

—Per què, fill meu?

—Perquè aquesta creu que no és de Crist és la creu germànica, i com que jo sóc alemany...

—Bé, aconsola't. La creu gammada és una creu pagana i nosaltres som cristians, fill meu.

—Sí, és clar; però diuen que la creu de Crist és jueva i...

—No, fill meu; la creu de Crist és romana.

—Bé, però, no hi ha dubte que la creu gammada té molts més avantatges. Veurà, S. S.

I el pelegrí obrí una maleta que portava i en tragué un crucifix.

—Provi S. S. de fer mantenir aquesta creu dreta.

El Sant Pare agafà el crucifix, se'l mirà i digué:

—Hi manca la peanya.

—Veu S. S.? Necessita peanya. Provi, de totes maneres.

El Sant Pare ho provà i el crucifix caigué a terra.

—Evidentment, evidentment.

—Això és que no té estabilitat. En canvi, veig S. S. aquesta.—Tragué de la maleta una creu svàstica i la posà dreta sobre un dels seus peus. La creu s'aguantà perfectament.

—Es clar, és clar —seguí dient el pelegrí—, que aquesta és una creu pagana; ja veu que jo li ho dic abans que S. S. m'ho retregui; però els fets són els fets. A més, la creu de Crist és una creu estàtica. S'hi ha fixat S. S.? Cal clavar-la a terra, i és de difícil transport. Recordi S. S. les dificultats amb què topà Jesús i l'ajut que li calgué de Simó Cireneu. En canvi, aquesta altra no costa res de portar. És una creu portàtil i dinàmica; portàtil perquè es porta al braç en uns bonics braços que també fabriquem; i dinàmica perquè S. S. agafa la creu, la llança com si fos una botxa, i roda gràcies als dispositius en forma de peus de l'extrem de cada braç. A més, el dinamisme d'aquesta creu es demoes-

tra gràcies a un altre model que fabriquem, especialment per regar jardins. El centre de la creu s'aplica a un brollador i la pressió de l'aigua la fa rodar, escampant els benifets un bon rec a gran distància. No hi ha una aixeta ací?

El pelegrí mirà per la sala i, en efecte, en un recó hi havia un rentamans. Va treure de la maleta una petita creu gammada feta de tub de llautó i la cargolà a l'aixeta pel centre. La creu començà de rajar pels quatre extrems, s'engegà a rodar i deixà xops el Sant Pare i el pelegrí.

—Je veu S. S. els avantatges de la nostra creu. La tenim en diversos models, tamany i materials: galalita, bakelita, simill-launa, falsa uralita, etc., etc., i per a diversos usos, regadores, tamborets moderns, llibreries, etcètera, etc.

—Sí, però és una creu pagana.

—Què vol més S. S.? La seva utilitat paga de sobres el preu d'adquisició! I, a més, entre nosaltres, li fariem una bonificació de 150 per 100; calculi només S. S. amb la substitució de totes les creus de tota la Cristianitat! L'Espanya nacionalista ja és mercat segur; només li heig de dir a S. S. que, de moment, ja hem portat a cap la col·locació de frontisses als braços de tots els crucifixos de la zona na-

cional, de manera que en un moment es converteixen en crucifixos gammats.

Per fi, després d'intentar-ho moltes vegades, el Sant Pare pogué parlar.

—Però escolta, fill meu; ets un pelegrí o què dimonis ets?

—Sóc el viatjant de la Swastikschecrossgesellschaft, de Düsseldorf, fabricació de tota mena de creus gammades en tamany, models, preus i substitutius legítims de tota mena de materials. Preus convencionals amb descomptes considerables als majoristes; garantia escrita per a tota la vida i tota mena de reparacions cas de mal funcionament. Veig que S. S. no està actualment per aquest negoci. No obstant, la Casa li prega que accepti aquest petit model en simill-launa distribuïdor d'aigua beneïta, salpasser quàdruple i automàtic funcionant amb força hidràulica. No, no es molesti S. S. en acompanyar-me i tingui compte amb la creu, tinc el cap irrompible.

I el viatjant es retirà sense girar-se d'esquena, per deferència a la sabata de S. S.

El Papa es quedà plorant i, per aconsolar-se, se n'anà a escriure una carta al Dr. Gomà excitant-lo a prosseguir a l'Espanya nacional en la seva lluita contra la irreligiositat dels rojos.

—Fortificar. Saps que vol dir fortificar? Fer-se fort.

—Ah!!

ESQUELLOTS

L'ESTABILITZACIÓ NO TE RES A VEURE AMB ELS ESTABLES

Tenim confidències recollides en els «couloirs» (potser us creïeu que no sabíem el francès?) de la Borsa de París, que ens orienten perfectament davant l'enrevessada situació financera de la veïna República, pàtria de la no intervenció, de Maurice Chevalier i de les puntes de París.

Tan bon punt Daladier hagué pujat al Govern, procurà establir-se tirant cables a la dreta i a l'esquerra. De Marin a Thorez, el nou President del Consell de Ministres recollí importants adhesions, traduïdes a la Cambra en un nombre tan imposant de vots, que males llengües asseguruen que és permès el suposar si M. Daladier ha fet tupinada.

Però, malgrat aquest rècord de confiança, el cap del Govern francès no està tranquil. Sempre té por de perdre una de les rodes que aguanten el carro governamental. El seu ideal és l'estabilització. I en veure el difícil que és

establir el seu Govern amenaçat per les oposicions de dreta i esquerra, ha decidit establir el franc. Quelcom és quelcom, com escriuen molts periodistes catalans. «Algo es algo», com diuen la gent del carrer. Qui estableix el que pot, no està obligat a més. Si Daladier no se sent del tot establitzat, almenys el franc francès aguantarà ferm les investides de les dues-centes famílies, que posades a envestir, semblen famílies exclusivament compostes de sogres i de presumptes hereus, interessades més a no perdre el lloc que actualment ocupen en la menjadora, o sigui en l'estable del país.

UN DISGUST JUSTIFICAT

Ens adherim unànimement al disgust que experimenten els regidors de l'Ajuntament barceloní pertanyents a una de les sindicals germanes, davant la glacial indiferència amb què són vistos entrar i sortir pels guàrdies urbans de servei a la Casa Gran, i que contrasta amb la sollicitud versallesca amb què són saludats els consellers de totes les altres minories. Per bé que disgustats i indiferents portin el mateix carnet, és evident que no són d'una mateixa categoria els càrrecs de regidor i guàrdia urbà. I, com deia l'altre, no tots els conductors de multituds són tramviàries.

L'U I EL DOS

A tota l'Espanya lleial s'ha celebrat en la forma que millor escau a la significació de la nostra lluita, la festa de l'u de maig, festa internacional del treball.

Aquesta festa, veïna de l'altra de significació purament nacionalista del dos de maig, o sigui de la lluita heroica del poble per la independència, li presta pel veïnatge una significació transcendental en aquests moments.

Un valencià lector de L'ESQUELLA parlava d'aquests fets i deia:

—Totes dues festes han estat un cant triomfal al treball i a la independència.

I un altre valencià li respongué:

—Sí, és allò que podríem dir-ne el cant de «l'ui el dos».

ESCASSESA DE VI?

...No pas per aquest èmul del Queipo, que va fent tentines per la vorera contrària a la

seva dreta i topa amb un ciutadà que li diu:

—Què féu, badoc? No teniu ulls?

—Més que vós, sentiu? Perquè jo hi veig doble.

—Doncs per què us em treu damunt?

—Perdoneu, amic... Volia passar per entre mig dels dos.

GALERIA D'HOMES CELEBRES

A «La Publicitat» hi ha redactor que es diu Vila-Sirvent i que pertany al Col·legi de Professors de Català, o sigui al ram d'aquells als quals Angel Ferran anomena «fabrifugos».

Un dia, a la redacció del diari d'A. C. R., un dels redactors alçà el cap de la feina que feia i preguntà als seus companys:

—Com traduïríeu «vida perra»?

—'Vida a-gossa-rada —respongué, amb toda la seva suficiència, Vila-Sirvent.

TRUC PERIODISTIC

L'empresa de «La Humanitat» ha hagut d'advertir, com les de tots els altres diaris, l'acord general d'augmentar el preu de venda i subscripció del diari. Ha tingut, però, una pensada, per tal d'evitar una prevista minva de lectors: matar el diari que feia al vespre amb el nom de «Ultima Hora» i fer-ne un de nou, per bé que amb el títol vell de «La Humanitat», però amb els elements d'ambdós involucrats amb tanta traça, que, sense dir-li-ho, han arribat a convèncer el comprador que li donen dos diaris per trenta cèntims.

A UN AMIC D'ARTES

La senzilla suposició, a bastament recollida ja pels fets, de què L'ESQUELLA DE LA TORRATXA suspengués la seva perllongada vida «que Dios guarde muchos años», ha provocat, com el lector sap ja sobradament, una reacció popular de significació plebiscitària a favor i en elogi de la nostra gràcia punyetera que som nosaltres, per modestia natural els menys indicats a glosar-la.

Hem rebut milers de centenars de dotzenes de milions d'adhesions fervoroses, cigars, paquetilles

Senzills presents amb els quals els nostres innombrables lectors d'arreu del món ens manifesten pràcticament llur simpatia.

Però d'entre tots els presents que hem rebut n'hi ha un que ha ensibornat gairebé la voluntat nostra, ferma i riallera fins a la victòria final.

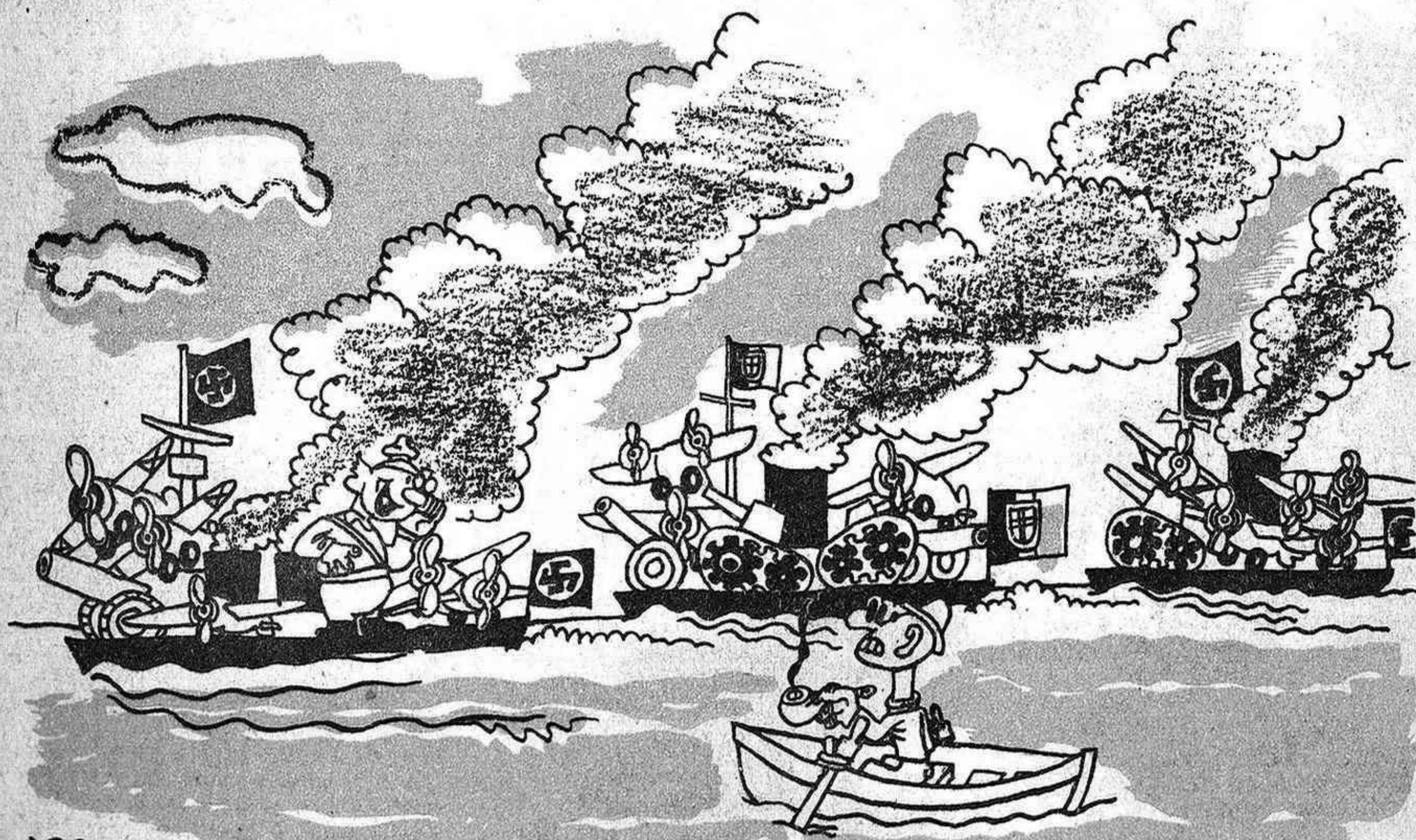
Un amic nostre, lector i fins i tot col·laborador de L'ESQUELLA DE LA TORRATXA, ens ha tramès des d'Artès una lletra abrandada demanant la no interrupció de la perllongada vida del nostre setmanari sexagenari... i cinc duros!

Cinc duros!

Nosaltres, amb l'arrogant generositat que ens caracteritza, hem donat aquesta quantitat a l'Ajuntament Infantil i pel present «Esquellots» donem les gràcies al nostre amic d'Artès, al noi d'Artès!

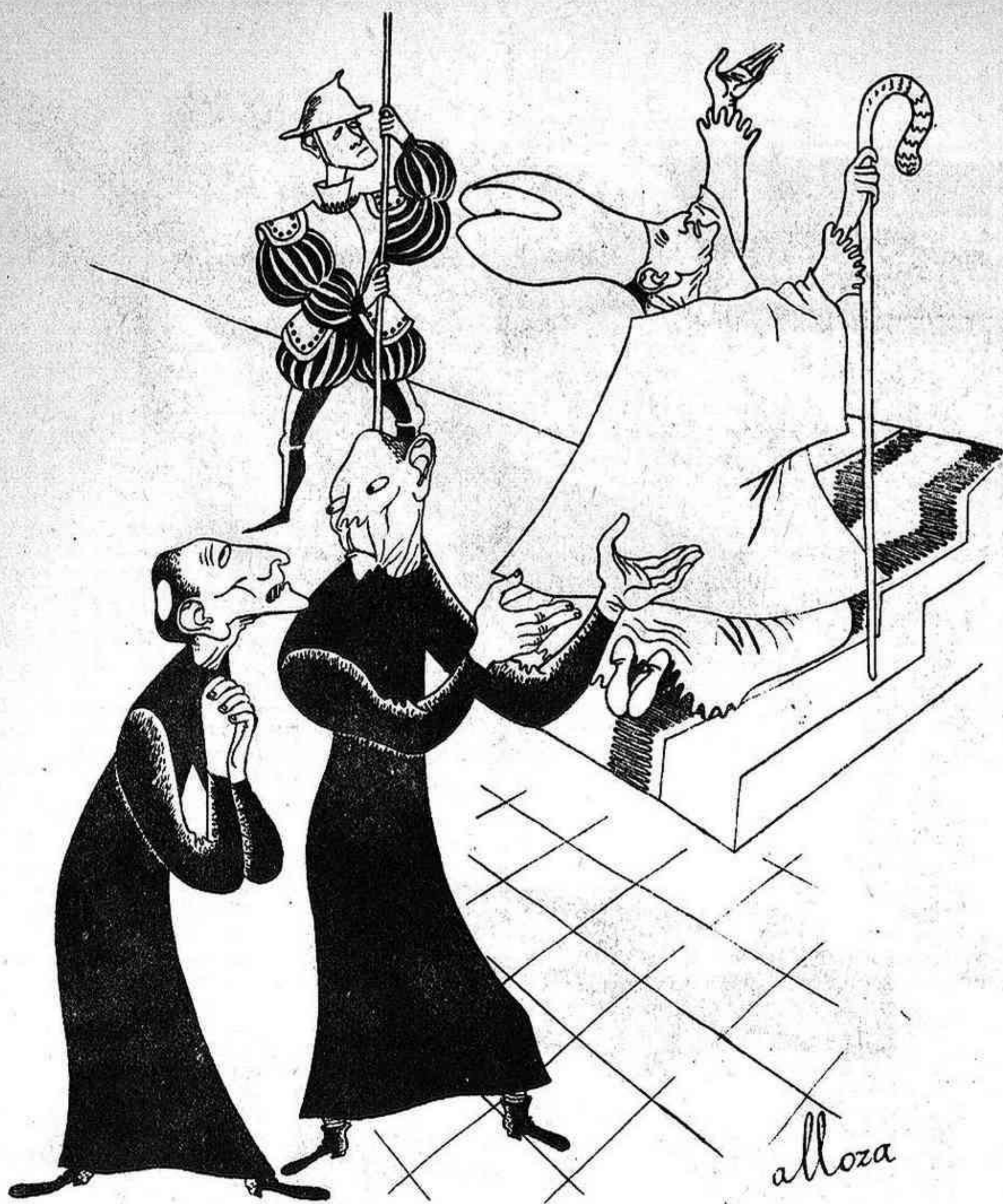

—Què me'n diu de la Conferència de Londres?
—De quina? De l'altra?
—No, de l'altra!

Esquella

— Què porteu?
— Armes i avions per Espanya.

A CASTELGANDOLFO

—Pobret! Des que l'Hitler vol parlar amb ell ha començat a creure en Déu.

NOTICIES QUE FAN RIURE

“París 5.—Es interesante observar que periódicos ingleses como el “Times” y el “Financial News”, destacan esta mañana que hay 80.000 millones de francos franceses en el extranjero, ocultos por los “patriotas” que acusaban el Frente Popular de hacer huir los capitales.

Pero ahora, no solamente no vuelven a Francia estos capitales, con un Gobierno que cuenta en la cartera de Hacienda con un ministro como Marchandeau y en Negocios Extranjeros como Bonnet, sino que la baja del franco se acentúa a causa de nuevas exportaciones de capital.”

Vol dir que el diner no té pàtria o almenys és evident que la pàtria no té diners.

D'altra banda els francesos que no tenen or per fer-lo emigrar s'adonaran clarament de la significació que té la lluita d'Espanya.

“EL ESCRITOR CATOLICO FRANCÉS BERNANOS, ANTES FRANQUISTA, CONDENA A LOS FACCIOSOS

París, 5.—“L'Ordre” publica unas páginas de un nuevo libro titulado “Los grandes comentarios bajo la luna”, del

escritor católico y monárquico George Bernanos. “Nadie acusará a Bernanos de agente de los Soviets y de simpatía hacia los bolcheviques. Nadie puede acusarle tampoco de judío y marxista, como la prensa que se llama “nacional” califica a sus adversarios para ocultar su falta de argumento y el escándalo de su actitud antifrancesa. Bernanos, al estallar la guerra civil en España, estaba de todo corazón al lado de Franco. Sus hijos luchaban en las filas falangistas.” Después de estas palabras, “L'Ordre” reproduce varias páginas del libro del escritor católico y monárquico diciendo la verdad sobre los franquistas, Bernanos habla de Palma de Mallorca, de la base establecida en la isla y dice: “No esperamos nada de los militares ni tampoco de los clericales”.—Ag. España.”

“LA AYUDA ALEMANA A ITALIA EN ESPAÑA

Londres, 4.—Bajo el título “Ayuda alemana a Italia en España”, un corresponsal del “Manchester Guardian” estudia la aportación de Alemania en España y el papel que juega dicha aportación en la política actual de Alemania con Italia.

El corresponsal dice, entre otras cosas: “Alemania cifra su esperanza en que Italia considere sus intereses primordiales como situados en el Mediterráneo occidental y central, esto es, en España y en el Africa del Norte, en Niza y en Saboya. Se utilizan los argumentos “raciales e “históricos” para reforzar la posición de Italia. Se pretende que los corsos son realmente italianos por la sangre, y que Italia tiene también, en lo que respecta a Niza y Saboya, reivindicaciones “históricas”.

Ara resulta que Hitler a Espanya no ajuda Franco, sinó Mussolini.

Deu ésser per compensar-lo de la feina que li ha fet a Austria.

“METAXAS FA BROMETA A COSTA DELS TREBALLADORS GRECS

Atenes, 4.—Ha estat inaugurada l'exposició “Alegria i Treball”. Han assistit a l'acte inaugural el primer ministre Metaxas, amb alguns membres del Govern, i representacions de diversos països, arribades especialment per assistir al dit acte.—Fabra.”

L'alegria, per això, dura sempre poc a costa dels pobres. Sempre dura menys que el treball i això que el treball de vegades va mo gre.

“LA LIBRA A 178'90 FRANÇOS.

París, 5.—Hoy se ha cotizado la libra a las diez de la mañana, en 178'90 francos, y el dólar en 35'78 francos.

Aquesta notícia no es ben bé que faci riure, però fa somriure sense afegir-li cap comentari.

Oi que sí?

MES VAL DIR «MEA CULPA» SOBRETOT TRACTANT-SE DE GOTERES

De la secció «Goteras» de «El Diluvio» de divendres 6:

“Compañeros de los tranvías: Dijimos que Franco no conducirá muchedumbres, a menos que no se haga tranviario. Quisimos decir que nunca podrá aspirar a conducir espiritualmente a nadie. Os habéis enfadado y nos ponéis en un aprieto. ¿Queréis que rebajemos —¡nunca rebajaremos todo lo que se merece!— y hablemos, para comparar, de los asnos que arastran los carritos? Pero el caso es que... también protestarán los burros. Y tampoco les faltará razón.”

Nosaltres, quan femem els peus a la gal·leda, confessem simplement que hem ficat els peus a la gal·leda; perquè sabem que quan es volen complicar les coses, les coses queden més complicades encara. Cervantes ja va trobar la frase justa quan va dir que «peor es meneallo». Ara la qüestió està oberta entre els tranviaris i els ases. A veure com l'arranja «El Diluvio».

Aparteu les criatures!

O sinó us les trobareu combatent violentament en els rengles de Franco

Al Marroc col·locat sota el Protectorat espanyol, ja no hi queden criatures. Totes elles han estat portades, vulgues o no, a combatre sota les ordres dels militars rebels.

Ho hem llegit al diari. Uns xicotets foren invitats a anar a Tetuan a presenciar un partit de futbol. Plens de bona fe, els nois realitzaren l'excursió. Però en lloc de les «performances» dels esportius, allò que els esperava era la caserna i, ràpidament, el vaixell que els havia de portar a l'altra banda de l'Estret.

De continuar per aquest camí, pressentim que a l'Àfrica ex-espanyola hi tindran lloc escenes divertidíssimes. Ara ha estat el «timo» del futbol. Més endavant, possiblement el reclutament de voluntaris es portarà a terme mitjançant altres insospitats trucs.

Per exemple, el «timo» de les mises aplicat a l'enrolament de voluntaris. Un dia, les autoritats franquistes organitzaran una comunitat general. I quan tinguin tots els petits indígenes ben arreglats a l'església, en lloc de l'acostumat repartiment d'hòsties, tindrà lloc un repartiment de màsers i de cartutxeres.

Un altre dels «timos» a assajar podrà ésser el de l'enterrament. Hom construirà centres d'inscripció de «voluntaris» camuflats d'esglésies. Els enterraments, incauts, s'hi adrejaran, i aleshores es procedirà a la requisita dels quatre escolans que porten el blandó a banda i banda de la caixa mortuòria. I així, l'Espanya «nacionalista» comptarà amb vuit joves combatents moros més.

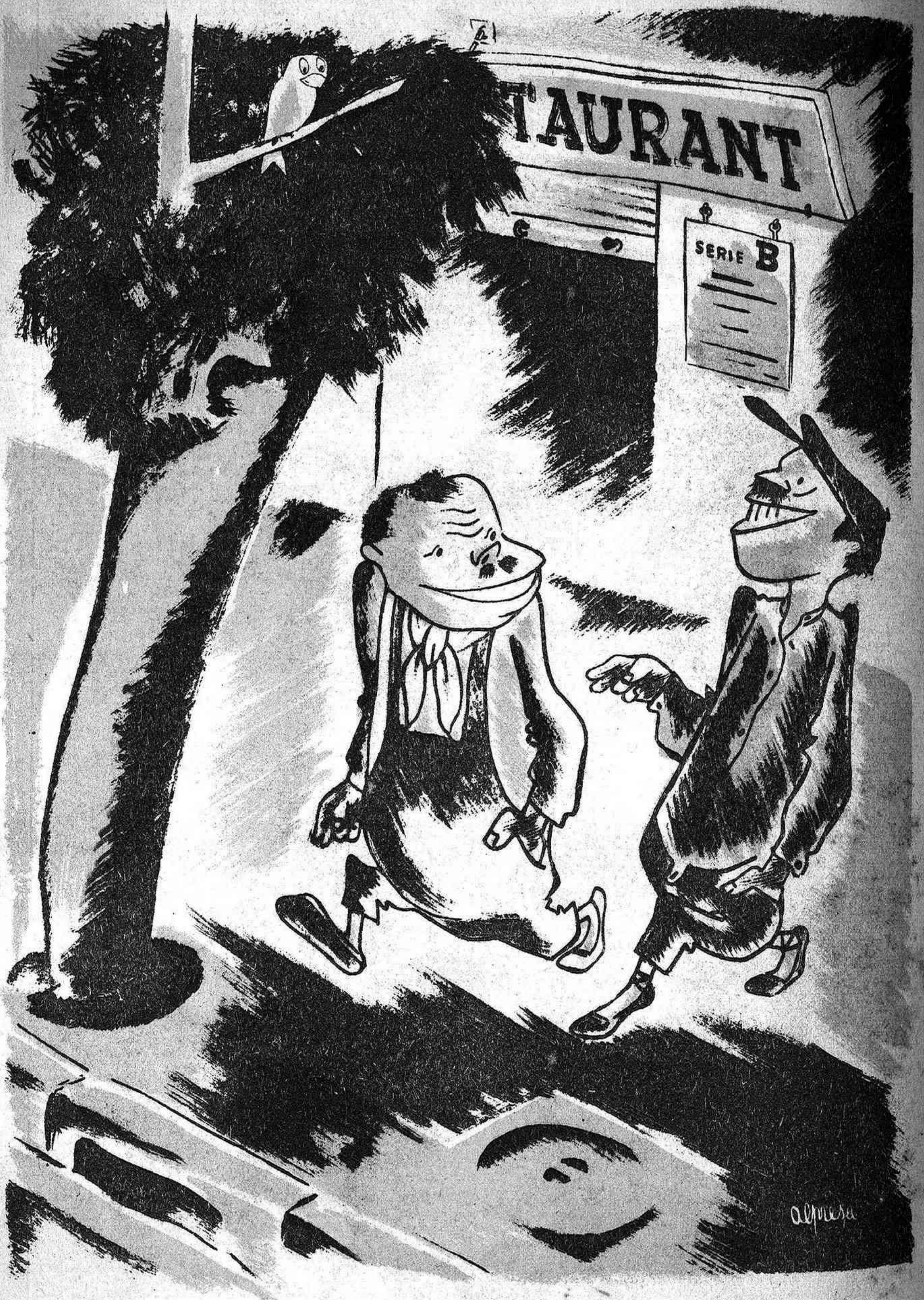
El «timo» del portuguès consisteix en establir colònies escolars per a infants marroquins a la platja d'Estoril, a Portugal. Una vegada les criatures es troben en «taparrabos», se les incorpora a les tropes de xoc de l'exèrcit salvador d'Espanya.

Costa un xic més, de moment, de comprendre el «timo» de la guitarra, que el coronel Beigdeber practica amb igual èxit en territori africà. L'enredada consisteix, però, en aixafar la guitarra a tothom, convidant els menuts a una fontada seguida de «juerga» andalusa, i allí, amb la col·laboració de la beguda i al so de la guitarra, els tendres moros són enrolats, vulgues o no, a les divisions «nacionalistes».

Per les anteriors informacions, el lector es farà càrrec de l'entusiasme amb què els moros veuen la causa de Franco, i l'espontaneïtat amb què vénen a Espanya a imposar la religió catòlica, apostòlica i romano-mussolinesca.

Coni
(Del «Tenorio»)

RESTAURANTS ADAPTATS

— Què, com has dinat?

— "B.", i tu?